

ПЛЕШИВЕЦЪТ, ВЪЛШЕБНАТА ПОКРИВКА, ТОЯЖКАТА И ПРЪСТЕНЪТ НА СЮЛЕЙМАН

Превод от неизвестен език: Емилия Стаматова, 1995

chitanka.info

Имало едно време един плешивец. Препитавал се той, като събирал съчки и така издържал и майка си, един гълъб и котка.

От ранно утро плешивецът отивал на полето, а на залез-слънце, натоварен с наръч съчки, отивал на пазара, продавал ги и изкарвал пари, за да преживее деня, а и малко си отделял за зимата. Един ден, както обикновено, продал своя наръч и вече искал да се върне вкъщи, когато чул, че някой крещи с цяло гърло:

— Който си купи, ще се разкайва, който не си купи, пак ще се разкайва!

Плешивецът се приближил, за да разбере за какво става дума. Приближил се и видял, че на главата на крещящия стои сандъче. Плешивецът попитал:

— Колко искаш за това сандъче?

— Пет крана — отвърнал той.

И макар че по онова време пет крана да били много пари, които плешивецът можел да спечели поне за шест месеца, той дал своите пет крана на човека, взел сандъчето, отнесъл го у дома и го поставил на рафта в стенната ниша. На следващия ден майка му го попитала:

— Синко, сандъчето, което си купил, празно ли е или в него има нещо?

— Аз самият не зная, майко — отвърнал плешивецът. — По-добре да отворим капака, да погледнем вътре и да видим има ли нещо или не.

Те извадили сандъчето, отворили го и видели, че на дъното му няма нищо друго, освен едно малко змийче. И в този миг змийчето проговорило с човешки глас:

— Ей, плешивец, умирам от глад, иди и ми донеси малко месо и чашка вода и тогава ще ти кажа нещо.

Без да се бави плешивецът станал, отишъл на пазара, купил малко месо, донесъл го вкъщи и заедно с чашка вода го поставил пред змийче. То изяло месото, изпило водата и рекло на плешивеца:

— Знаеш ли какво ще поискам от теб?

— Не — отговорил плешивецът.

— Аз съм син на Змийския цар. Вече шест месеца откакто този човек ме хвана и ме затвори в сандъчето. Бащи ми се закле, че ще отмъсти. Обеща, че ще ухапе смъртоносно първия човек, когото срещне. А ти сега направи следното. Донеси ми още месо и вода,

затвори капака на сандъчето, постави го на главата си и върви в гората на Змийския цар. По пътя ще те срещнат много змии — не се бой от тях, те нищо няма да ти сторят.

Когато стигнеш до върха на планината, ще изпълзи баща ми, за да те убие. Ти трябва бързо да оставиш сандъчето на земята и да го отвориш, така че змията да ме забележи. Това е всичко. И тогава той ще ти даде всичко, което поискаш. Ако попита какво ти е нужно, ти му кажи, че искаш да получиш вълшебната покривка на владетеля Сюлейман. Ако не ти я даде, аз ще му кажа: „Татко, та този човек ме спаси, доведе ме у дома, ти трябва да му дадеш всичко, което пожелае“.

Тогава баща ми ще се съгласи и ще ти подари вълшебната покривка на владетеля Сюлейман. И няма да трябва повече да се грижиш за насъщния. Когато огладнееш, ще постелеш покривката и ще кажеш: „В името на владетеля Сюлейман, нека пред мен се явят всякакви ястия, каквито душата ми пожелае!“

Плешивецът изпълнил всичко, което му заръчало змийчето и се отправил на път. Когато стигнал върха на планината, видял, че срещу него се движи една змия и от устата ѝ излиза пламък. Плешивецът бързо оставил сандъчето на земята, отворил капака и извадил змийчето. Змийският цар се приближил, видял рожбата си и това му стигало. Тримата се отправили към върха на планината, а змията рекла на плешивеца:

— Пожелай си каквото искаш за твоята добрина!

Плешивецът отговорил:

— Нищо друго не искам, освен вълшебната покривка на владетеля Сюлейман!

— Искаш нещо, което аз не притежавам — отвърнал Змийският цар. — Какъв човек си ти, не искаш нито злато, нито скъпоценности, а искаш само вълшебната покривка на владетеля Сюлейман?

Тогава се намесило змийчето:

— О, татко, този човек ме спаси, откупи ми живота и ме върна у дома, трябва и ти да направиш нещо за него, което да е достойно на добрината му.

Тогава Змийският цар наредил да му донесат вълшебната покривка и камшика на владетеля Сюлейман. Донесли ги и той ги дал

на плешивеца. Момъкът взел още някои неща, сбогувал се и си тръгнал.

Вървял, вървял, докато стигнал до неголям извор, отпуснал се на земята до него, напил се с вода и рекъл:

— Ама че съм глупак, че не поисках нещо друго, за какво ми е този парцал?

После помислил малко и казал:

— Е, да взема да пробвам каква ще е тази покривка, истината ли са ми казали или не?

Разстлал я, ударил по нея с камшика и рекъл:

— В името на владетеля Сюлейман, дай ми блюдо с пилаф и печена кокошка.

И на часа пред него се появило блюдо с пилаф и печена кокошка. Плешивецът благодарил на Бога и почнал да яде. Изведнъж зад гърба си чул глас:

— Ей, приятел, раздели с мен храната си!

Плешивецът се обърнал по посока на гласа, видял чалмата на един странстващ дервиш и му отвърнал:

— Заповядай.

Дервишът седнал до него — никъде не виждал огън, на който човекът да е сготвил пилафа и да е изпекъл кокошката. Учудил се той и рекъл:

— Ей, плешивецо, кажи ми истината, или ще те убия!

— Дервиш, каква истина дириш у мен? — попитал плешивецът.

— Колкото и да се оглеждам, не виждам никакъв огън, откъде взе тази топла храна?

Плешивецът отвърнал:

— Истината е, че това е вълшебната покривка на владетеля Сюлейман. Когато пожелае, върху нея се появява храна.

Дервишът му казал:

— Хубава вещ. Аз също имам нещо от владетеля Сюлейман — ето тази тояжка. Дори и целият свят да се опълчи срещу теб, достатъчно е да кажеш само: „В името на владетеля Сюлейман!“, и тояжката ще се превърне в дракон и всичките ще ги надвие. Тази тояжка ще стане твоя, ако ми дадеш покривката.

Наложило се на плешивеца да даде покривката, а в замяна да получи тояжката. После двамата се разделили. Но дервишът не бил

отминал и няколко крачки, когато плешивецът си казал: „О, Боже, откъде ми дойде тази беда на главата? Я, да пробвам тояжката!“ И той рекъл:

— В името на владетеля Сюлейман, удари по главата онзи дервиш и ми донеси вълшебната покривка и камшика.

На часа тояжката се превърнала в дракон, настигнал дервиша, ударил го по врата, донесъл вълшебната покривка и камшика и отново се превърнал в тояжка. Весел и доволен, плешивецът се върнал у дома.

Същата вечер му дошли двама гости. Те пренощували в дома на плешивеца, а на сутринта, след като закусили, излезли от къщата и като седнали край нея, започнали с пръсти да чертаят по земята. И изведнъж, що да видят: пръстен. Двамината решили:

— Трябва да върнем пръстена на стопанина.

Взели пръстена, дали го на плешивеца, сбогували се и си отишли. Плешивецът надянал пръстена и изведнъж пред него се появили трима черни арапи и възкликнали:

— Господарю наш, какво желаш?

Плешивецът зяпнал от почуда:

— Кои сте вие?

— Ние сме роби на владетеля Сюлейман. Щом си сложиш пръстена на пръста и го завъртиш, ние веднага ще се появим, за да изпълним каквото пожелаеш.

— О, благодаря, сега нищо не ми трябва, няма да ви безпокоя — рекъл плешивецът.

Така плешивецът насъбрал мощ, сила и богатство. Престанал да събира съчки, заживял охолно и каквото и да пожелаел, то в миг се изпълнявало. Дай Боже и вашите желания и намерения така да се сбъдват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.